

Inklokken

Iemand had een mand met kittens langs de kant van de weg gezet. Rossige, grijs-witte, cyperse. Wie deed zoiets? Op een bedrijventerrein nog wel, waar de vindkans minimaal was. Waarom geen advertentie geplaatst? Kittens, gratis af te halen.

Hij keek om zich heen. Een vrachtwagen passeerde hem en stopte een eindje verderop met veel gepuf bij een kubusvormig kantoorgebouw, dat sprekend leek op het gebouw waar hij zelf werkte. De chauffeur toeterde, sprong naar buiten en opende de laadklep. Vanuit een zijingang van het gebouw kwam een oranje vorkheftruck op de vrachtwagen afgereden. Het laden en lossen nam een aanvang. Volle pallets eruit, lege pallets erin.

Wandelaars zag je hier zelden, zelfs niet vandaag, nu het zulk mooi lenteweer was, tweeëntwintig graden, flink wat warmer dan normaal voor de tijd van het jaar. In deze buurt recreëerde men binnen, in bedrijfskantines. Geen picknickers of hondenuitlaters op het grasveldje waar de mand stond. Het enige doel van het gras was om het braakliggende terrein tussen de kantoorgebouwen de schijn van bestemming te verlenen. Slechts uit conventie was het grasveld afgezoomd met een keurige strook trottoir.

Hij stapte op het gras, zijn knieën knakten toen hij bij de mand neerhurkte. Op een dag als deze verwachtte je te midden van zoveel groen de kruidige lucht van plantenlust, maar hij rook niets. Het gras had net zo goed kunstgras kunnen zijn.

Zeven waren het er. Zeven hompjes dons, elk ter grootte van een vuist. De mand was stevig en groot, gemaakt van gevlochten riet.

Ruim genoeg voor zeker nog eens zeven katjes. Toch lagen *déze* zeven dicht tegen elkaar aan op een grote, Schots geruite deken.

Ze zagen er schoon uit. Als vanzelf ging zijn hand naar het dons om te aaien. Toen hij een van de kittens optilde, een rossige, voelde hij de ribbetjes over zijn vingers rollen. Uitgemergeld. Met een voorzichtige wijsvinger streelde hij over het hoofdje, zo klein, dat je het met een pico-belloteken kon omvatten. Met twee vingers doodknijpen zou geen moeite kosten. Het schedelbot trilde onder de dunne huid. Het beestje opende de ogen. Ontstoken. Er zat althans een gistkleurig vlies over het blauw van de iris. Of hadden alle pasgeboren katjes dat? Hij was opgegroeid met een kat in huis, maar aan diens babytijd had hij amper herinneringen. Eén beeld: hoe het witharige mormeltje op de eerste dag bij zijn nieuwe gezin angstig wegkroop in de reuzenpantoffel van de heer des huizes.

Nicolaas hadden ze hem genoemd, omdat hij met zijn licht golvende witte vacht aan de baard van Sinterklaas deed denken.

Zijn vader, die tot dan toe niets van een huisdier had willen weten, raakte op slag vertederd door die kat in zijn pantoffel. Voortaan als hij thuiskwam van zijn werk en op de bank ging liggen om een halfuurtje te dutten, was Nicolaas de enige die hem mocht storen. De kat sprong dan boven op hem om zich, na een uitvoerige hartmassage met zijn voorpoten, uit te spreiden over de riante romp van zijn baasje. Als ze daar zo lagen met zijn tweeën, leek het werkelijk even of zijn vader Sinterklaas was en de kat zijn baard.

Er steeg gepiep op uit de mand, de andere hadden ontdekt dat er iets gaande was. Ook het rossige katje in zijn hand begon nu te piepen. Hoelang zouden ze hier al liggen zonder eten? Het was maandag, misschien had die mand hier wel het hele weekend gestaan.

Voorzichtig legde hij het katje terug tussen de andere. Het gepiep hield op. De vrachtwagen verderop reed weg. Het werd weer stil, op die onbestemde ruis na die de buitenwereld eigen is.

Op zijn horloge zag hij dat de pauze ten einde liep. Hij veegde zijn hand af aan zijn broek en vatte, geïrriteerd, de terugtocht aan. Dat uitgerend hij die beesten moest vinden. Daar was hij mooi klaar mee.

Eén uur per werkdag had hij pauze, één uur om zijn taken te vergeten en de rust in zijn hoofd terug te brengen tijdens een solitaire wandeling. Die kittens kon hij natuurlijk niets kwalijk nemen, maar degene die hen te vondeling had gelegd, ja, die moest eigenlijk dood.

Eenmaal weer aan het werk vergat hij zijn ergernis al snel. Steeds vrolijker ploegde hij zich door zijn verplichtingen heen.

Na werktijd sloop hij de keuken van de kantine in. Uit een grote afwasmachine haalde hij twee kommetjes waar de kantinedames tussen de middag de desserts in serveerden; uit de koeling stal hij een pak halfvolle melk. Op basis van een gezondheidsadvies van de ondernemingsraad had de directie verordend dat de kantine voortaan alleen nog halfvolle en magere melk mocht verkopen. Hij had geen idee of kittens daar ook baat bij hadden.

De spullen stopte hij in zijn tas, hij klokte uit – 17:08 uur, een lertertje voor zijn doen – en hij verliet het pand. Het was een minuut of acht lopen naar het grasveld. Hij zou zijn gebruikelijke sneltram missen en in de piek van de avondspits belanden, maar dat deed er nu even niet toe.

De mand stond er nog. Onder hevig gepiep schoof hij de kittens een beetje uit het midden weg om plaats te maken voor de kommetjes. Hij schonk de melk in en wachtte af. Er gebeurde niets.

Met twee wijsvingers lichtte hij een cypers katje onder de oksels op en dirigeerde het naar een van de kommetjes. Het snuffelde wat, en begon toen te likken. Met de andere kittens deed hij hetzelfde, tot ze allemaal aan het drinken waren. Een mooi gezicht, die zeven gretige koppies die van zijn melk dronken.

Door de beweging in de mand werd hij nu een lichte ammoniaklucht gewaar. Hadden die deken natuurlijk ondergepist. Misschien moest hij die morgen maar vervangen, hij had thuis nog wel wat liggen. Als de mand er dan nog stond, tenminste.

Auto's reden voorbij, niemand vertraagde om te zien wat hij daar uitspookte. Laatst had in *Oneindig Laagland* een artikel gestaan over verkeerskundig onderzoek waaruit gebleken was dat automobilisten in een prikkelarme omgeving aan een verminderde opmerkzaamheid

lijden. Polderblindheid heette dit fenomeen wanneer het zich voordeed op de lange, rechte wegen door de Hollandse graslanden. Waarom zou het niet ook hier optreden, in de eentonigheid van de oneindige lanen die langs rijen identieke kantoorgebouwen voerden?

Hij richtte zich op met het nog voor de helft gevulde pak melk in zijn hand.

‘Nou, dag hoor.’

De kommetjes zou hij morgenochtend wel ophalen.

Hij liep naar de hoofdweg, sloeg rechts af en ging voort in de richting van het station. Boven hem scheen onbelemmerd door wolken de voorjaarszon, die een prettige warmte afgaf. Bij het station aangekomen gooide hij het halflege pak melk in een afvalbak en nam de roltrap naar boven.

In de sneltram gleed hij meestal weg in een slaperige roes, zijn voorhoofd tegen het gore, koele raam, nog moe op de heenreis, wederom moe op de terugreis. Als het voertuig dan afremde, schoot hij wakker, en na een kort ogenblik in het limbo buiten tijd en ruimte stelde hij dan vast dat hij nog niet hoefde uit te stappen, en doezelde weer weg.

Vandaag was hij klaarwakker. Het was druk, maar ergens aan het raam was nog plaats, naast een jongen met een professionele koptelefoon op zijn hoofd waar een hiphopbeat uit hamerde. Hij gebaarde naar de vrije zitplaats. Met een overdreven zucht sloeg de jongen zijn benen opzij om hem ruimte te bieden. Sorry dat ik besta, mompelde hij bij zichzelf, maar de ergernis ontglipte hem onmiddellijk weer. In een gratis ochtendkrant had hij onlangs de top drie van ergernissen in het openbaar vervoer zien staan. ‘Volume van mp3-spelers’ stond op drie, na ‘Instappen voordat anderen zijn uitgestapt’ (nummer twee) en ‘Hardop mobiel bellen’ (nummer één). Nee, daar zou hij niet in meegaan, in dat schaapse gemekker van de massa.

Tegenover hem zat een obese vrouw met een gezicht vol rode vlekken te telefoneren. ‘Nog tien minuten, denk ik.’ Met haar middelvinger gaf ze snelle tikjes tegen haar imposante onderkin. ‘Nog tien mi-

nuten, zei ik. Nee, tien.’ Ze keek hem aan, zo’n blik van ‘wat moet je nou?’, en hij wendde zijn ogen af, naar buiten. De spiegelwanden van kantoorgebouwen. Logo’s van banken en verzekeringsmaatschappijen. Langzaam rijdend of stilstaand verkeer op de ringweg. Wat zat hij goed hier, in die onbelemmerd voortzovende sneltram, hoog boven de rest van het verkeer. (Bij de aanleg van de lijn was om psychologische redenen voor het woord ‘sneltram’ gekozen en niet voor ‘metro’, omdat die term negatieve associaties oproep met de rellen die zich in de jaren zeventig hadden voorgedaan, toen voor de aanleg van de eerste metrolijn delen van de oude stad hadden moeten sneuvelen.)

Een brug. Beneden fonkelde de rivier in het stroperige licht van de late middag. De namen van de haltes popten op in zijn hoofd nog voordat de omroepstem ze uitsprak. Het verbaasde hem, omdat hij de rit normaal gesproken in zo’n roezige toestand onderging, en toch hadden die haltenamen zich in zijn hoofd gevestigd, zonder dat hij er moeite voor had hoeven doen. Als je alles wat je wilde onthouden toch eens op die manier kon leren...

Hij dacht aan de kittens en hun breekbare lijfjes, hun hulpeloze gepiep. Zouden ze het wel overleven? Het mocht dan voorjaar zijn, nachtvorst was niet uitgesloten. Zeker, ze hadden hun vacht en ze hadden elkaar voor warmte, maar was dat genoeg?

Bij de Van der Madeweg stapte hij over op de oude metrolijn. Ook hier de drukte van de avondspits, deze keer moest hij staan. Het was benauwd in het treinstel, alsof de verwarming aanstond. Al snel voelde hij het zweet over zijn rug lopen. Een huilende baby, luid lachende scholieren. Bellende mensen die hun stem verhieven om boven de herrie uit te komen en zo nog meer herrie creëerden. Maar hij glimlachte en staarde naar het landschap buiten, en later, toen de metro ondergronds ging, naar zichzelf en zijn burens, in de spiegeling van de grote ruit.

Ze waren er al, bij de Wibautstraat. Hij stapte uit en liet zich opnemen in de colonne van mensen die richting roltrap klostten. De geur van machineolie en oud zweet. Even doorbijten. Mezzanine. Nog een

roltrap. Eenmaal helemaal boven, op straat, ademde hij gulzig de frisse lucht in en rolde toen een welverdiende sigaret. De anders zo grauwe Wibautstraat oogde vandaag als een vrolijke boulevard. Mensen haastten zich niet naar huis, maar flaneerden schijnbaar doelloos over het brede trottoir. In de voorbijrijdende auto's zaten geen mokkende forensen maar levensgenieters die een pleziertochtje maakten. Hoe de stad toch van karakter en sfeer kon veranderen door die paar zonnestrallen!

Bij de supermarkt probeerden studentes in witte windjacks ziertjes te winnen voor een goed doel. Hij wimpelde ze beleefd af, wenste ze succes en ging naar binnen voor zijn boodschappen. Toen hij weer naar buiten kwam, wuifde hij nog eens joviaal naar de meisjes.

Thuis was het bedompt. Het eerste wat hij deed, was de balkondeuren openslaan. Een koel briesje kabbelde naar binnen. Powernap op de bank. Avondeten voor de tv.

Later klapte hij zijn laptop open en tikte op Google 'jonge katjes' in. Na enig rondsurfen concludeerde hij dat de kittens van vanmiddag zo tussen de twee en vier weken oud moesten zijn. '14 dagen – De kitten gaat een beetje lopen.' '16 dagen – De kitten kan zich een beetje wassen en spelen.' '25 dagen – Eerste snijtanden komen door.' Maar waarmee moest je ze voeden? Hij las over kittenmelk, over speciale zachte brokken. Melk aangelengd met water. Verdunde koffiemelk. Op een forum beweerde iemand dat er niets mis was met koeienmelk, dat boerderijkatten ook gewoon koeienmelk dronken. Na verloop van tijd duizelde het hem en hij besloot gewoon maar intuïtief zijn 'moederinstinct' te volgen, poesje mauw, kom eens gauw, ik heb lekkere melk voor jou, want als kleine kinderen met zulke teksten werden opgevoed, dan zou het wel goed zitten met die melk, voorlopig althans, het waren uiteindelijk niet zijn kittens.

Maar wat moest hij er verder mee? Zijn collega's inlichten? Hij zou een flyertje kunnen maken: 'Mand met kittens op het grasveldje tussen de gebouwen van InterPaper en Online Logistics Consultancy'. Met een plattegrondje erbij voor de duidelijkheid. En dat zou hij dan tijdens zijn dagelijkse postronde verspreiden onder het personeel.

Het was een mogelijkheid, al was er dan vast wel weer iemand die hem op de vingers zou tikken omdat de interne post uitsluitend bedoeld was voor werkgerelateerde zaken. Misschien moest hij eerst overleggen met Harry voordat hij tot actie overging.

Gapend zette hij de tv weer aan. Arnold Schwarzenegger in een film die hij niet kende.

Het verhaal speelde ergens in de nabije toekomst, of liever: iets wat in de jaren tachtig voor de nabije toekomst had moeten doorgaan. Veel verroest metaal en ingestorte huizen, waarschijnlijk had er weer eens een apocalyps plaatsgevonden. Schietpartijen vol rode en groene laserstralen, nu en dan een paar rake klappen met de blote vuist. Hij kon zijn aandacht er niet bij houden. Een paar keer dommelde hij in, schrok wakker als er op tv iets luidruchtigs gebeurde. Ten slotte zette hij de tv halverwege de film uit en ging naar bed.

Een rilling voer door hem heen toen hij de sneltram uit stapte, de kille ochtendlucht in. De zon scheen, maar gaf nog geen warmte. Snel ritste hij zijn jasje dicht. Als hij nu nog bij de kittens ging kijken, zou hij te laat komen, maar dat kon best voor een keertje. Haastig stak hij vanaf de hoofdweg de zijlaan in waaraan het grasveldje lag. Van een afstand kon hij de mand al zien staan.

Ze leefden nog, de kommetjes waren leeg. Maar er was wel iets veranderd. De rossige – die met de ontstoken ogen – lag in zijn eentje, de rest had zich gegroepeerd in een ander deel van de mand. Hij tilde het katje op. De ontsteking was erger geworden, groene etter had zich opgehoopt in de ooghoeken. Was het daarom verstoten? Uit angst voor besmetting? Hadden die kleine beesten daar al een instinct voor?

De stank van kattenpis was erger geworden. Stom, schone deken vergeten mee te nemen. Morgen dan maar.

Met zijn vrije hand trok hij de rits van zijn jasje omlaag en liet het zieke katje in zijn binnenzak glijden. De jas zou hij van het weekend wel naar de stomerij brengen. De lege kommetjes stopte hij in zijn rugtas.

Het was zeventien over acht toen hij inklokte.

Herman van de technische dienst had het rolluik van de postkamer al omhoog gedaan en de eerste koeriers binnengelaten.

‘Jij te laat?’ zei Herman.

‘Mag het een keertje?’ Hij haalde zijn schouders op en zette zijn rugtas achter zijn bureau. Zijn jas hield hij aan.

‘Wilde nacht gehad?’

‘Was het maar waar.’

Ongevraagd deed Herman verslag van de eerste zeventien minuten van deze werkdag. Roel van City Courier Express was zoals gebruikelijk de eerste koerier geweest die zich had gemeld. Hij had een gesloten postkamer aangetroffen en was naar de receptie aan de voorkant van het gebouw gelopen. Janine van de receptie had toen naar Harry gebeld. Harry had Herman ingeschakeld. Alles in rep en roer omdat hij een keertje te laat was. Vanwege een katje. Verstilde werelden lieten zich makkelijk in beroering brengen.

‘Zeg, Herman, heb jij nog een minuutje? Ik moet even naar de plee.’

‘Haal je ook koffie, dan?’

In de keuken prepareerde hij een zoutwateroplossing en doopte daar een prop keukenpapier in, waarmee hij de ogen van het katje begon schoon te deppen. Telkens wanneer hij de ogen aanraakte, trok het katje in een reflex het hoofd naar achteren, maar gaf zich dan toch over aan de handelingen waarvan het misschien wel vermoedde dat ze goed bedoeld waren.

Zijn eigen ogen traanden mee.

Terug op de postkamer overhandigde hij Herman een bekertje koffie en bedankte hem voor zijn tijd. Toen Herman weg was, haalde hij het katje uit zijn binnenzak en zette het op de werkbank. Het bleef stilzitten, ineengedoken, bevend. Dit was eigenlijk geen omgeving voor zo’n beest. Allemaal mensen die de hele dag in- en uitliepen. Overall gevaar. Tangen, klemmen, machines. Stapels die konden omvallen. Ontsnappingsmogelijkheden. De tijdelijke gast moest beschermd worden. Hij vouwde een kartonnen doos in elkaar, maakte

met een plakbandtang de onderkant dicht en bedekte de bodem met een laagje opvulpapier. Hij tilde het katje op en liet het neer in de doos. Uit zijn jaszak haalde hij een paar plastic kuipjes koffiemelk die hij uit de keuken had meegenomen. Hij trok er twee open en zette ze in de doos bij het katje, dat er aan snuffelde en begon te likken.

‘Braaf zijn,’ zei hij. ‘Ik moet even aan het werk.’

Hij schudde de postzakken leeg op de sorteertafel. Een flinke berg. Dat werd haasten als hij op tijd aan zijn ronde door het gebouw wilde beginnen. Razendsnel verdeelde hij de binnengekomen enveloppen over de hangmappen in de postkar. In de zijopeningen plaatste hij de pakketten. Stipt om tien uur was hij er klaar voor. Hij sloeg de klappen van de postkamer open, trok de kar achter zich aan de gang in en nam de lift naar de Tweede.

Om kwart voor elf was hij terug, vroeger dan normaal, hij had zich gehaast, onderweg niet te veel praatjes aangeknoopt. Het katje had geplast. Hij verving het vulpapier in de doos en zette zich aan het sorteren van de uitgaande post die hij tijdens zijn ronde had opgehaald.

‘Hé, hoi.’

Harry, de officemanager, was geruisloos de postkamer binnen gekomen.

Betrapt keek hij op van zijn werk. ‘O, dag Harry.’

Harry ging zomers gekleed, hij had een patatgele pantalon aan en een mayonaisewit overhemd met korte mouwen. Zijn vette gezichtshuid zag klam, onder zijn oksels tekenden zich flinke natte plekken af. In zijn hand hield hij een opgerold tijdschrift. ‘Het is weer warm, hè, vandaag.’

‘Nou.’

‘Hoe is het hier?’ Harry bladerde wat door de nog te verwerken berg enveloppen op de sorteertafel, post die niet voor hem bedoeld was.

‘Ja, wel goed, hoor. Hoe ga jij?’

‘Ik mag niet klagen. Het nieuwe tuinmeubilair is gisteren binnengekomen.’

Er volgde een verhaal over de meubelset die Harry afgelopen week-

end met zijn vrouw Rita samen had uitgezocht. Het opgerolde tijdschrift dat hij bij zich had, bleek een folder van het tuincentrum te zijn. Liet hij natuurlijk overal zien. Ook nu bladerde hij naar de juiste pagina en lichtte toe. Hun oog was gevallen op de Van Gogh, een set uit de All Year Long Outdoor Collectie, want ook 's winters mochten Harry en Rita graag in de tuin zitten. Tot nu toe deden ze dat altijd met hun jas aan, maar bij de Van Gogh werd een terrasverwarmer meegeleverd (de 'Vrijbouter'). Hij wees plaatjes aan van verstelbare tuinstoelen ('duurzame kwaliteit, licht van gewicht en onderhoudsvrij, voor een jarenlang comfort en genot') en een teakhouten tafel, eveneens zeer duurzaam, en het was die tafel waar wat mis mee bleek te zijn (krassen) toen de set gisteravond door een vrachtwagen van het tuincentrum bezorgd was. Harry beschreef verbatim het gesprek dat hij met de telefonische klantenservice van het tuincentrum had gevoerd. Hij was van de ene naar de andere afdeling doorverbonden, tot hij woedend 'op zijn strepen' was gaan staan en 'om de supervisor' had gevraagd. Na veel gedoe had hij een korting weten te bedingen. Een deel van het aankoopbedrag zou nog deze week op zijn rekening worden teruggestort.

'Wat een gekkenhuis, hè, zo'n bedrijf!' besloot Harry met een pruttelend lachje, terwijl hij zonder duidelijke aanleiding een lade open trok en weer sloot.

'Nogal, ja.'

'Zeg, trouwens, ik zag dat je te laat was, vanochtend?' Gefriemel aan de ouderdomslel die onder zijn kin hing.

'Ik had me verslapen, ja. Voor het eerst in vijf jaar. Als je wilt, mag je die zeventien minuten inhouden op mijn loon.'

Het gezicht van zijn baas verstarde een ogenblik in verbazing, ontspande toen in een glimlach. 'Welnee, joh, bèn je gek. Ik wou gewoon even weten of alles goed met je was.'

'Niks aan de hand.' Hij draaide zich om en liep naar de werkbank om een plat pakketje klaar te maken voor verzending per koerier.

'Oké, mooi,' zei Harry. 'Ach ja, kan een keer gebeuren, hè.' Nu kwam hij ook bij de werkbank staan en wierp een blik in de hoge kar-

tonnen doos die aan de zijkant van het tafelblad stond. 'Wat is dit nou?'

'Een kitten.' Zo stoïcijns mogelijk begon hij het platte pakket in een speciale verpakking van het koeriersbedrijf te wurmen.

'Dat zie ik, ja. Maar wat doet het hier? Is het van jou?'

Hij had het kunnen weten. Het katje had hij beter verborgen kunnen houden onder zijn bureau, achter in de postkamer. Daar kwam niemand.

'Een eind verderop ligt een heel nest langs de kant van de weg. Wil je er ook eentje?'

Harry begon te lachen, de zenuwvlach van iemand die er niet helemaal zeker van was of er nu wel of niet een grap met hem werd uitgethaald. 'Rita is allergisch voor katten,' zei hij. 'En ik eigenlijk ook een beetje. Je kunt dat beest hier niet houden, hoor, dat kan ik niet verantwoorden naar Jos toe.'

Jos was de directeur.

Sterke aandrang om Harry een mep te verkopen. Hij zuchtte die neiging weg en zei: 'Het is maar voor één dagje. Vanavond neem ik hem mee naar huis.'

Dat was niet waar. Hij had het katje aan het eind van de dag, of zelfs al in de pauze, willen terugbrengen, maar misschien was het inderdaad beter om het nog wat langer te verzorgen, tot de oogontsteking voorbij was. Een nachtje aansterken, dat zou het beestje geen kwaad doen. Eén nacht.

'Nou, vooruit,' zei Harry. 'Ik knijp vandaag een oogje toe. Maar morgen moet-ie weg zijn, hoor.'

Toen de baas weggedribbeld was, dat eeuwig gehaaste loopje om te suggereren dat hij het enorm druk had, keek hij zelf ook nog even in de doos. Het katje tuurde omhoog met die diepblauwe ogen, de etter was nog niet teruggekeerd. 'Sorry, hoor. Ik had je een ontmoeting met Harry graag willen besparen.'

Dagelijks tijdens de middagpauze veranderde de postkamer in het hoofdkwartier van de klaverjasclub. Hij speelde nooit mee, kende de

regels niet, hield ook niet van spelletjes, hij kon slecht tegen zijn verlies. Liever ging hij wandelen. Er was niets te beleven en niemand om tegen te komen in de wijde omgeving van het bedrijf, en dat was precies waar hij naar zocht, dat ene uur tijdens de lange werkdag: stilte, rust.

Herman verscheen als eerste voor het klaverjassen. Meteen vroeg hij naar het katje, waar hij van Harry over gehoord had. Met tegenzin liet hij het zien. Toen de andere klaverjassers arriveerden – een oudere heer van de financiële administratie en de twee fossiele archivariissen uit de kelder ('Statler & Waldorf' noemde hij ze voor zichzelf, naar die twee bejaarde moppermannetjes uit *The Muppet Show*) – kwamen ook zij zich vergapen aan het rooie wonder.

'Houden jullie hem in de gaten?' vroeg hij. Zelf ging hij naar de kantine om een pak melk te kopen en bezocht toen de katjes op het grasveld. Hij had een versleten paardendecken bij zich die hij onder in een archiefkast had gevonden. De pisdoordrenkte Schots geruite deken legde hij zolang naast de mand op het gras. Hij aande de katjes een voor een en voorzag ze van verse melk.

Terug op de postkamer had hij geen moment rust meer. Van allerlei verschillende afdelingen kwamen collega's naar het katje kijken, ze stootten vertederde kreetjes uit, maar als hij vroeg of ze zelf interesse in een kitten hadden, want dat er een hele mand vol stond, een eindje verderop, had iedereen onmiddellijk een smoes klaar. Vertederend kent grenzen.

Door alle commotie kwam hij er niet eens aan toe zich te vervelen. Normaal gesproken vond hij de middagen het zwaarst, misschien wel omdat ze een omgekeerde herhaling van de ochtenden waren. Sorteren, postronde, koeriers.

In het lauwe tl-licht van de postkamer zat hij 's middags vaak vele minuten achtereen niets te doen. Dan staarde hij wat voor zich uit naar de afgebladderde verf van de vergeelde muren, naar het meubilair en de apparaten, alles bruin of grijs, de weinige kleuren verbleekt door gebruik. Hij leek wel stoned te worden van de droge geur van papier en karton, van het ronddwarrelende stof, van de synthetische

lucht van lijm en plakband en plastic. De uren na de pauze deelde hij op in blokjes van vijf minuten: op een papiertje noteerde hij een 5, een 10, een 15, en zo verder, hij tekende cirkeltjes om de cijfers en telkens als er vijf minuten verstreken waren mocht hij een cirkeltje doorkrassen.

Vandaag was dat allemaal niet nodig, hij kreeg er simpelweg niet de gelegenheid voor. En hoewel hij in de regel liever alleen gelaten werd, beviel het hem vandaag wel, al dat bezoek.

Rond half vijf verschenen de eerste koeriers om de uitgaande post op te halen. Roel van City Courier Express bleef even hangen voor een kop koffie. Een eenvoudige maar altijd vrolijke jongen, zijn korte steekhaar maakte hem jeugdig, hoewel hij al ver in de dertig moest zijn. Hij liet hem het katje zien, vertelde het verhaal van de mand. Roel zei dat zijn dochttertje misschien wel een katje wilde. Hij zou vanavond met zijn vriendin overleggen en het morgen laten weten.

Toen alle pakketten en jutezakken waren meegenomen, ruimde hij de postkamer op, stopte het katje in zijn binnenzak en sloot af. Inspectie- en voedingsbezoek aan de mand, inmiddels zo'n beetje een vertrouwde handeling. Twee kommetjes melk, de kittens wisten nu uit zichzelf dat er iets te drinken viel, ze verdrongen elkaar om de kommetjes, piepend.

Thuis haalde hij een transparante plastic bak leeg waar hij krantenknipsels in had opgeborgen, en hij legde er een theedoek in. 'Zo,' zei hij, terwijl hij het katje in de bak neerliet. 'Is dat geen mooie hotelkamer?'

Hij plaatste de bak in de keuken, naast het aanrecht, zodat hij naar het katje kon kijken tijdens het koken.

Het was gezellig, zo. Even speelde hij met de gedachte het beest te houden.

Maar wat moest hij met een huisdier? Hij vond voor zichzelf zorgen al zo'n bezoeking. Als het beest groter werd, moest hij er van dat stinkende vaste voer voor gaan kopen, Whiskas, of hoe heette die troep, Sfinx? Sfinx prikkelt de gevoelige zintuigen van uw kat. Een kat

te eten geven is meer dan het aanreiken van een maaltijd. Maak van elk voermoment een perfect moment. Met Sfinx. In de tv-reclame voor dat merk, die bijna elke avond wel een keer werd uitgezonden, hield de vrouw die de kat voerde (het waren bijna altijd vrouwen die dat klusje op zich mochten nemen) met een verzaligde blik het schooteltje strontkleurige, glinsterende brokken onder haar neus. Legde er een plukje peterselie naast ter garnering.

Een kattenbak. En van die korrels. Had hij ook nodig. Hij moest met het beest naar de dierenarts, het moest ontwormd worden, en gesteriliseerd of gecasteerd. Was het eigenlijk een mannetje of een vrouwtje?

Nee.

Morgen, aan het eind van de werkdag, zou hij een taxi bellen en de hele mand met kittens mee naar huis nemen. Hij zou een advertentie zetten op Marktplaats.nl en ze alle zeven weggeven. Daarmee zou zijn geweten gesust zijn, zonder dat hij zich daar al te veel zorgplicht voor op de hals hoefde te halen.

Met het katje naast zich op de bank en een bord avondeten op schoot keek hij naar het journaal. Toen hij zijn maaltijd naar binnen gewerkt had, nam hij die rooie op schoot.

‘Kijk,’ zei hij, terwijl op tv de weerman zijn voorspellingen prevelde. ‘Het wordt morgen mooi weer en vannacht niet al te koud. Daar zullen je broertjes en zusjes blij mee zijn, toch?’

Hij aaide het oranje dons. Wat moest dat beest wel niet van hem denken? Kortharige reus met kaal gezicht rukt me weg van mijn familie. Mishandelt me met zout water. Is dan ineens weer aardig met melk en zo. Ontvoert me naar weer een andere plek. Betast me, stoot rare klanken uit...

‘Rustig maar,’ zei hij. ‘We gaan gewoon gezellig een beetje tv-kijken en daarna lekker slapen. Lijkt dat je wat?’

De rest van de avond bleef hij stompzinnig tegen het katje praten, er was toch niemand die hem kon horen. Met één hand zapte hij langs de tv-kanalen, met de andere kroelde hij door de kattenvacht. Ner-

gens een boeiende film of serie. Hij bleef hangen bij een spelshow die in het teken stond van de Maand van de Financiën. Een grijnzende presentator met een mediterraan gekruide huid en vals glimmend haar daalde een showtrap af. ‘Welkom bij *De Grote Financiën Show*,’ zei hij toen het applaus geluwd was. ‘Mensen die goed met geld omgaan, blijken gelukkiger te zijn dan degenen die dat niet doen.’

‘Vertel mij wat,’ mompelde hij tegen het katje, dat onder zijn aaiende hand lag te spinnen.

‘Inzicht en overzicht,’ doceerde de presentator, ‘zijn onontbeerlijk voor een gezonde financiële huishouding.’

‘Ik kan je verhalen vertellen,’ zei hij tegen het katje, ‘maar dat doe ik maar niet. Je zou er depressief van worden.’

De presentator stelde de kandidaten voor, die vervolgens de strijd met elkaar aangingen op het gebied van financiële kennis.

Tijdens het onderdeel waarbij het erom ging wie het snelst een belastingformulier correct kon invullen, viel hij in slaap. Hij werd pas wakker toen zijn mobiel afging. Het geluid van een ouderwets rinklende telefoon. Onbekend nummer. Hij nam niet op. Er waren te veel mensen die hij op dit tijdstip niet wilde spreken, die hij in het geheel niet wilde spreken. Rust wilde hij, rust aan zijn kop, zijn slaperige kop. *De Grote Financiën Show* was afgelopen, er was een of ander hitserig realityprogramma aan de gang.

‘Kom,’ zei hij tegen het katje. ‘We gaan slapen.’

Een dik kwartier voordat de wekker in een onuitstaanbaar gebliiep zou uitbarsten, ontwaakte hij. Fris en uitgeslapen.

Zeldzaam. Hoewel hij elke dag exact om zes uur opstond (na een woedende ros op de gehate wekker), was hij beslist geen ochtendmens. De discipline van het vroege ontwaken had hij als een heipaal in zijn leven moeten rammen om elke ochtend bijtijds op zijn werk te kunnen verschijnen. Traag was hij, in de ochtend. Dan dronk hij een grote mok koffie, en daarna nog eentje om het douchen uit te stellen. Hij genoot van het douchen als hij eenmaal onder de warme straal stond, maar – en daar had hij als kind al last van gehad – zich ertoe

zetten was zo'n enorme opgave. Beginnen, beginnen was het moeilijkst. Het gold ook voor de dag als geheel. Niets dan weerzin en walging ervoer hij als de wekker ging, maar twee uur later, eenmaal aan het werk op de postkamer, was het best te doen, zo'n dag, in ieder geval de eerste paar uren. Hij vertelde wel eens aan anderen over zijn moeizame ochtenden. Met spottend fatalisme stelde hij dan vast dat hij nu eenmaal zo in elkaar zat. En dan volgde steevast het verhaal van zijn geboorte: ruim een week later dan uitgerekend was hij, schilferig van uitdroging, ter wereld gekomen. Maar eenmaal in het leven, bleek het allemaal wel mee te vallen. In ieder geval de eerste paar jaren.

'Luister,' zei hij om kwart over zeven, gedoucht en gekleed, tegen het katje. 'Ik moet naar mijn werk, maar vanavond ben ik terug en dan neem ik je broers en zussen mee. Dat is leuk, toch?'

De rit met metro en sneltram verliep voortvarend. Als hij er stevig de pas in zette, kon hij nog net even bij de katjes gaan kijken, ze melk geven en dan toch nog op tijd inklokken. En stel dat hij te laat kwam, wat dan nog? Als Harry zou gaan zeiken, zou hij hem zonder pardon op zijn bek slaan.

De mand stond nog steeds op het grasveld, de katjes zouden het niet meer koud hebben nu de lentezon zo royaal scheen. Nergens een wolk aan de lucht. Het was al behoorlijk warm.

Een kraai of een kauw, hij kende het verschil niet. Een zwarte vogel in ieder geval. Een zwarte vogel vloog op uit de mand toen hij naderde.

Zijn lijf stamelde een ogenblik.

Hij kwam weer in beweging, versnelde zijn pas – en hield toen abrupt halt. En wendde zijn gezicht af.

Hij keek opnieuw om bevestigd te krijgen wat hij ook bij de eerste aanblik al had gezien. Een warboel van kleverig orgaanvlees waar wijnrood bloed op lag te glinsteren. Slordige flarden vacht.

Hij dwong zichzelf tot nadere inspectie.

Of ze allemaal dood waren, kon hij niet met zekerheid zeggen. De zes individuele katjes vielen niet meer van elkaar te onderscheiden. In

de mand bewoog niets, of toch, een paar dikke vliegen die er vroeg bij waren. Hij keek in de donkerrode holte van een leeggepikt oogkasje. Het oog ernaast, intact nog, hing halfopen, staarde terug. Uit een opengereten maagwand was een patékleurige worm van ingewanden tevoorschijn gekropen.

De wrede ochtendzon lichtte alles haarscherp uit. Een windvlaagje blies een warmzoete, metaalachtige geur in zijn neus. Rauwe eieren. Hij slikte een kokhalsscheut in zijn middenrif weg. Het moest wel een beest zijn geweest dat ze had doodgebeten en aan stukken gescheurd. Die vogel van net? Zwerfhonden? Waakhonden misschien. Er leefden hier vast ook ratten. Of een gek. Was een mens tot zoiets in staat?

Hij tikte met zijn schoen tegen de mand. De organen lilden van de schok, de vliegen stoven zoemend op. Verder bewoog er niets. Als hij zeker wilde weten of er nog een leefde, moest hij met zijn handen in die bloedpoel gaan roeren. Uitgesloten. Lag er niet ergens een takje?

Hij voelde zijn hoofd licht worden. Speldenprikken in zijn zicht, een tinteling op zijn kruin. Door zijn voeten wijd uiteen te plaatsen behield hij zijn evenwicht. Hij balde zijn vuisten, spande zijn spieren aan om zijn bloeddruk op peil te houden. De duizeling verdween. Toen draaide hij zich om en begon voorzichtig te lopen, wankel nog, in de richting van het gebouw waar hij werkte. Het was vast al voorbij achten.